

Για την ξαδέρφη μου και για μια γενιά που δεν χάθηκε

Πέρασε ένας μήνας. Όλο αυτό τον καιρό σκέφτομαι τι μπορώ να κάνω για μια υπόθεση πολύ μεγαλύτερη από το μπόι μου. Που πρέπει να βρίσκομαι; Πως να συμπεριφερθώ; Ποιες πρέπει να είναι οι επιλογές μου και ποια η στάση ζωής μου μέσα σε έναν ορυμαγδό εξελίξεων που επηρεάζουν εμένα και την οικογένειά μου με τρόπους που δεν είχα φανταστεί; Αν μπορώ να σταθώ αρκετός – χωρίς να είναι σαφώς ορισμένο μέσα μου το τι ακριβώς αυτό σημαίνει; Αν έχει αξία έστω να γράψω κάτι. Αν έχει κάποιο νόημα να μιλήσω για όσα έχω μέσα μου. Αν τα λόγια μπορούν με κάποιον τρόπο να συμβάλλουν.

Για εμένα όλα ξεκίνησαν με ένα τηλεφώνημα απ' τη μάνα μου το Σάββατο 2 Νοεμβρίου στις 9:30 το πρωί. «Για να με παίρνει Σαββατιάτικα τέτοια ώρα κάτι κακό έχει γίνει» σκέφτηκα.

- Έλα...
- Έλα. Τι έγινε;
- Έχει γίνει κάτι πολύ άσχημο...
- Τι συνέβη...
- Έχεις δει για αυτή την έκρηξη στους Αμπελόκηπους;
- Ναι τι;
- Η κοπέλα που είναι στο νοσοκομείο... Είναι η ξαδέρφη σου.

Πάγωμα. Η γη να χάνεται κάτω απ' τα πόδια κι ένα αδυσώπητο συναίσθημα ασφυξίας να με κατακλύζει. Έπειτα κι άλλα χτυπήματα. Οι πληροφορίες για την υγεία της. Οι επόμενες μέρες ήταν δύσκολες. Ο φόβος διαδεχόταν τη θλίψη και η οργή τον φόβο. Με τηλέφωνα να παρακολουθούνται και ένα ασαφές άγχος ότι το Κράτος στέκει πάνω από κάθε μας κίνηση. Ελέγχει και παρατηρεί.

Όμως δε θέλω να μιλήσω για μένα. Σκέφτηκα να γράψω για την ξαδέρφη μου, όπως εγώ την ξέρω. Για τον άνθρωπο που μεγαλώσαμε μαζί κι ας μην ήμαστε τόσο κοντά τα τελευταία χρόνια. Για τον σύντροφο της που είχα την τύχη να γνωρίσω κι ας ήταν τόσο λίγες οι φορές που συναντηθήκαμε. Για την ευγνωμοσύνη μου προς τους φίλους και τους συντρόφους της από τον αναρχικό χώρο που ανέλαβαν να στηρίξουν έμπρακτα τους θείους μου, να οργανώσουν δράσεις σε όλη την Ευρώπη και να χτίσουν ένα ολόκληρο δίκτυο αλληλεγγύης. Για τους ανθρώπους που στήριξαν εμένα. Αλλά και πάλι μικρή νιώθω την αξία των προσωπικών μου συναισθημάτων και σκέψεων.

Μιας και ξημερώνει, λοιπόν, η 6^η του Δεκέμβρη, είπα τελικά να γράψω για αυτήν τη γενιά που σηματοδεύτηκε τόσο ανεπανόρθωτα από αυτή τη μέρα. Για να καταλάβουμε «ποιοι είναι αυτοί που ακόμα επιλέγουν να παλεύουν». Γιατί παραφράζοντας τα λόγια του Λουντέμη «Όποιος έζησε στις 6 του Δεκέμβρη, στις 7 μπορούσε να πεθάνει». Μεγαλώσαμε απότομα. Καταλάβαμε από νωρίς το βαθύτερο νόημα λέξεων όπως «Κρατική Δολοφονία», ή ιατρικών γνωματεύσεων όπως «τυφλό τραύμα θώρακος διά βλήματος πυροβόλου όπλου, μικρού διαμετρήματος - ανθρωποκτονία». Βλέπαμε στην τηλεόραση πως παραποιείται η αλήθεια και ποιος ο ρόλος των ΜΜΕ στην υπεράσπιση των μηχανισμών εξουσίας. Εξοστρακισμοί, αλλοιωμένα βίντεο και σπορά τρομοϋστερίας για τα νοικοκυριά. Όποιος ήθελε όμως την αλήθεια την έβλεπε να καθρεφτίζεται επάνω στα μάτια των παιδιών του και στη φλόγα της εξέγερσης. Κι εμείς, παιδιά ακόμα, ήρθαμε από πολύ νωρίς αντιμέτωποι με το μίσος.

Και έπειτα μεγαλώσαμε κι άλλο. Με μνημόνια, δανειακές συμβάσεις, μεσοπρόθεσμο, ΔΝΤ, Τρόικα, «οικουμενικές» κυβερνήσεις και κυβερνήσεις τεχνοκρατών. Με χρέος, ενέσεις ρευστότητας, δάνεια, ελλείμματα και κουρεμένα ταμεία. Με απολύσεις, μειώσεις μισθών, κλεισίματα επιχειρήσεων, σχολείων και σχολών. Με παράνομες απεργίες, απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και προληπτικές προσαγωγές. Με ξύλο, δακρυγόνα, συλλήψεις και δικαστήρια. Με ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ, ΟΠΚΕ, Αντιτρομοκρατική και Ασφάλεια. Με αυτοκτονίες, μαγκάλια, κατάθλιψη, μισθούς πείνας, ανεργία, και φευγιά για το εξωτερικό. Με φασιστικά πογκρόμ. Με τον Σαχζάτ. Με τον Παύλο. Με την Αμυγδαλέζα, τη Μόρια και όλων των ειδών τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων. Με βιασμούς, κακοποιήσεις και γυναικοκτονίες. Με διαπλοκή, μαφίες, κυκλώματα και ξεκαθαρίσματα. Με άγχος αν θα βρούμε επιτέλους δουλειά. Με ιδρώτα για μια ελάχιστη αύξηση. Με ταμεία ανεργίας, επιδόματα και τσοντάρισμα από τις συντάξεις των γονιών μας. Με αόρατους εχθρούς, λίστα Πέτσα, επιτροπές λοιμωξιολόγων, απαγόρευση κυκλοφορίας και Μετακίνηση #6. Με τα Τέμπε και το βάρος της γνώσης ότι ζούμε από τύχη. Και τώρα με ακρίβεια, πόλεμο και κλιματική καταστροφή.

Κι όσο εμείς μεγαλώνουμε, ολοένα μοιάζει να μικραίνει η χωρητικότητα των πνευμόνων μας. «Για μια ανάσα ελευθερίας» παλέψαμε πριν δέκα χρόνια δίπλα στον τότε απεργό πείνας Νίκο Ρωμανό και για μια ακόμα καλούμαστε να παλέψουμε σήμερα. Γιατί δίπλα στη συναισθηματική φόρτιση για τον «συμμαθητή του Αλέξη», βρίσκεται η κινητήρια φλόγα που καίει στην ψυχή μας. Αυτή που δε μας αφήνει ποτέ να είμαστε ήσυχoi, να τα αφήσουμε πίσω όλα αυτά, να σοβαρευτούμε, να έρθουμε στα μέτρα της πραγματικότητας, να συμπεριφερθούμε σύμφωνα με την ηλικία μας, να λέμε και ευχαριστώ όταν οι ζωές μας τυχαίνει να πηγαίνουν λίγο καλύτερα. Η φλόγα για Δικαιοσύνη είναι που ξυπνάει κάθε φορά αυτό το ζιζάνιο που μας καλεί, ξανά και ξανά, να «κάνουμε κάτι».

Σ' αυτόν τον κόσμο, σ' αυτή την εποχή και σ' αυτές τις συνθήκες μεγαλώσαμε. Και είμαστε αυτή η γενιά που έζησε μια ζωή στο στόχαστρο μα και που πάλεψε με πάθος για έναν καλύτερο κόσμο δίνοντας ζωή από τη ζωή της.

Γιατί κανείς δε μας είπε «τι γίνεται μ' εκείνα τα παιδιά; Που αν και γεννιούνται κανονικά. Δε μεγαλώνουν κανονικά. Δεν ονειρεύονται κανονικά. Ούτ' ερωτεύονται κανονικά». Και κάποια από αυτά

νιώθουν λίγο πιο βαρύ το ψυχρό πέπλο της αδικίας. Και κάποια από αυτά νιώθουν λίγο πιο βαρύ το καυτό άγγιγμα της ευθύνης. Έτσι, επιλέγουν κι αυτά τα παιδιά «κάτι να κάνουν». Γιατί «έχουν πρόσωπα που δε βολεύονται παρά μόνο στον ήλιο και καρδιές που δε βολεύονται παρά μόνο στο δίκιο». Γιατί αυτά τα παιδιά, εμείς ξέρουμε πια πως δεν πεθαίνουν κανονικά.

Με την ξαδέρφη μου ως το τέλος.

Αλληλεγγύη σε όσους διώκονται.